

Arrest

nr. 108 367 van 22 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 21 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Vincent NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.12.2011 werd ingediend door :

Z., S. (R.R: (...))
nationaliteit: Servië
geboren te D. B. op (...)
+ partner:
N., F. (R.R: (...))

nationaliteit: Servië
geboren te B. op (...)
+ kinderen:
Z., B. geboren op (...) en Z., B. geboren op (...)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Betrokkenen verwijzen naar de totaalduur van alle procedures en willen op die manier aangeven dat ze daardoor duurzaam lokaal verankerd en goed geïntegreerd zijn geraakt. Betrokkenen zouden de Nederlandse taal beheersen en de kinderen gaan naar een Belgische school. Mijnheer bevindt zich sinds mei 2007 op het Belgische grondgebied en de partner kwam volgens de verklaringen van de advocaat met de kinderen in België aan medio 2010. Mijnheer diende een eerste asielaanvraag in op 25.05.2007. Deze werd negatief afgesloten. Daarna heeft mijnheer nog twee asielaanvragen ingediend die ook werden afgesloten met een negatieve beslissing (een weigering van overwegingname bij de twee laatste asielaanvragen, een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming bij de eerste asielaanvraag). Mevrouw diende eveneens drie asielaanvragen in. De eerste asielaanvraag diende mevrouw in op 08.02.2011. Op 18.08.2011 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire bescherming. De twee daaropvolgende asielaanvragen werden niet in overweging genomen. Betrokkenen verwijzen verder naar de medische problematiek van mijnheer en de procedure 9ter die daarvoor werd ingediend en het feit dat ze in een precaire situatie zitten gezien ze van het OCMW geen financiële steun meer ondervinden. Voornoemde elementen die betrokkenen voorleggen, verantwoorden echter niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielprocedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures waren niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens 'behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van mijnheer; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Het staat betrokkene vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingen zaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel. Niets verhindert het gezin terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen wel het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980. Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor

een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een reis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : Vreemdelingenwet) *iuncto* de materiële motiveringsplicht ex de artikelen 1 – 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel voeren zij aan wat volgt :

« 1.

De twee essentiële vaststellingen in huidige zaak zijn de volgende:

- *De asielprocedure van verzoekers is nog hangende voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 3);*
- *Verzoekers (minstens eerste verzoeker) diende normaliter opnieuw in het bezit te zijn gesteld van zijn A.I. (stuk 4);*
-

De gegevens waarop de bestreden beslissing gebaseerd is, zijn strijdig met voormelde vaststellingen.

Ten onrechte stelt de bestreden beslissing immers dat de asielaanvragen zouden zijn afgesloten; het tegendeel is waar.

Verzoeker(s) beschikt (beschikken) normaliter op het ogenblik van de bestreden beslissing over hun oranje kaart, element waarmee evenmin wordt rekening gehouden.

2.

In de gegeven omstandigheden zijn verzoekers principieel gerechtigd - conform de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen- hun aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, d.i. in casu Sint-Niklaas.

De Staatssecretaris diende redelijkerwijze kennis te hebben van voormelde gegevens, en diende hiermee redelijkerwijze rekening te houden, hetgeen evenwel manifest werd nagelaten.

3.

De bestreden beslissing is derhalve onjuist, minstens gebrekkig gemotiveerd."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat duidelijk wordt gemotiveerd op welke juridische en feitelijke gronden ze zijn genomen. Verzoekers tonen niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hen gekend zijn, niet zouden voldoen aan de vereisten van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan

niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat het onderzoek naar de schending van materiële motiveringsplicht in het licht van deze bepaling wordt gevoerd.

2.4.1. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te

bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.4.2. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekers afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

2.4.3. Verzoekers betogen dat hun asielprocedure nog hangende is voor de Raad, dat minstens de eerste verzoekende partij normaliter opnieuw in het bezit diende gesteld te zijn van zijn attest van immatriculatie, en dat de bestreden beslissing dienvolgens ten onrechte stelt dat hun asielaanvragen zouden zijn afgesloten. Zij doen gelden dat de verwerende partij redelijkerwijze diende kennis te hebben van die gegevens en dat zij in de gegeven omstandigheden principieel gerechtigd zijn hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis in te dienen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de asielprocedures van verzoekers vastgesteld dat dat de eerste asielaanvraag van de eerste verzoekende partij werd afgesloten met een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming, dat zijn daaropvolgende asielaanvragen werden afgesloten met een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag, dat de eerste asielaanvraag van de tweede verzoekende partij op 18 augustus 2008 werd afgesloten met een arrest van de Raad waarbij haar het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd wordt, en dat haar twee daaropvolgende asielaanvragen werden afgesloten met een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat deze beschrijving van het verloop van de asielprocedures van verzoekers correct is.

Verzoekers betogen dat hun asielprocedures nog niet afgesloten zijn daar er tegen de laatste weigeringsbeslissingen beroep werd aangetekend bij de Raad en dat zij op het moment van de bestreden beslissing normaliter beschikten over hun 'oranje kaart' en dienvolgens gerechtigd zijn om hun aanvraag om machtiging tot verblijf bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven in te dienen. Echter, daargelaten de vraag of het kwestieuze beroep tot gevolg heeft dat verzoekers' asielprocedures nog niet afgesloten waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, tonen zij niet aan dat een hangende beroepsprocedure op zich volstaat om gewag te kunnen maken van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling blijkt enkel dat de omstandigheid dat de asielaanvraag van de aanvrager van de verblijfsmachtiging nog niet definitief werd afgewezen, enkel tot gevolg heeft dat hij geen identiteitsdocument dient voor te leggen bij zijn aanvraag, en allerminst dat hij zijn aanvraag in België kan indienen zonder buitengewone omstandigheden aan te tonen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft de opmerking dat minstens eerste verzoeker normaliter in het bezit zou moeten zijn gesteld van een A.I.: verzoeker toont niet aan dat het al dan niet in het bezit zijn van een attest van immatriculatie op zich zou volstaan om de kaap van de onontvankelijkheid, zoals voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, te ronden. Overigens werd het beroep dat de verzoekende partijen hadden ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 107 429 van 26 juli 2013 en wordt het beroep dat zij instelden tegen het hen betekende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) wordt verworpen bij arrest nr. * (zaak 118 398) van 22 augustus 2013. Verzoekers tonen in die omstandigheden geenszins aan op welke gronden minstens eerste verzoeker thans in het bezit zou moeten zijn van een attest van immatriculatie.

2.4.4. De Raad kan voor het overige alleen maar vaststellen dat verzoekers de beoordeling van de door hen in hun aanvraag aangehaalde elementen in de bestreden beslissing, met name dat zij geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland kunnen indienen, verder ongemoeid laten. Zij blijven dan ook onverminderd overeind.

2.5. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS